

J. Eijkelboom

Non omnis moriar

Gedicht

De Academische Boekengids 27, juni 2001, pp. 6.

Soms, als een distel door dik asfalt,
barst er een regel poëzie
de taal van alle mensen in.

Zo werd de Dapperstraat een plek
van hoge adel en duurt de Mei
al meer dan honderd jaar.

Zo wijs ik soms mijn kleine zoon
des avonds op een fonkelend verschijnsel
en roep: O Venus, felle star.

Hij corrigeert mij wel, maar geeft
het later toch misschien weer door.
Het lijkt een magere troost,

te bedenken dat lang na je dood
een jonge vrouw een woord van jou
nog op de tong kan nemen.

Het is ook wel een weelderig genoeg,
niet geheel dood te hoeven.

Dit is het eerste gedicht in een serie van niet eerder gepubliceerd werk van Nederlandse dichters.